



Първи череши

Срѣдъ китнитѣ лозя въ „Виненъ долъ“ е единствената овощна градина въ моето родно село Щръклево. Въ нея зрѣятъ сочни плодове отъ пролѣтъ до късна есенъ. Но нивга нѣма да забравя сладкиѣ череши, които узрѣватъ най-рано.

Бѣхме ученици въ първия класъ на прогимназията. Бацитѣ ни бѣха по бойнитѣ полета. Нѣмаше здрава башинска ржка да ни ржководи. Майкитѣ ни, премного угрижени и заети, не можеха да ни спратъ и ние растѣхме на воля.

Доиде пролѣтъ. Започнахме да прекарваме повечето по кѣра. Събирахме се въ ливадитѣ подъ селото, правѣхме свирки отъ млади върбови клонки и се надсвирквахме. Борѣхме се лудо, за да си измѣрваме силитѣ, и азъ винаги се

врѣщахъ у дома победенъ, разкървавенъ и съ разкжсани джобове на панталонитѣ.

Но най-много обичахме да играемъ „на война“. Раздѣляхме се на „българи“ и „съглашенци“, заемахме позиции задъ каменнитѣ огради на ливадитѣ и съ притаенъ дѣхъ чакахме команда. Азъ винаги бѣхъ при „българитѣ“, чийто командиръ бѣше Наско — най-буйниятъ и най-здравиятъ между насъ. А при такъвъ началникъ, ние „българитѣ“, при всѣко сражение печелѣхме победата.

Огънь бий! — сурово и важно командуваше той, и камънитѣ започваха да летятъ отъ дветѣ страни. Ние бѣхме научили вече много нѣща за войната и бойнитѣ припаси, та нашиятъ строгъ началникъ